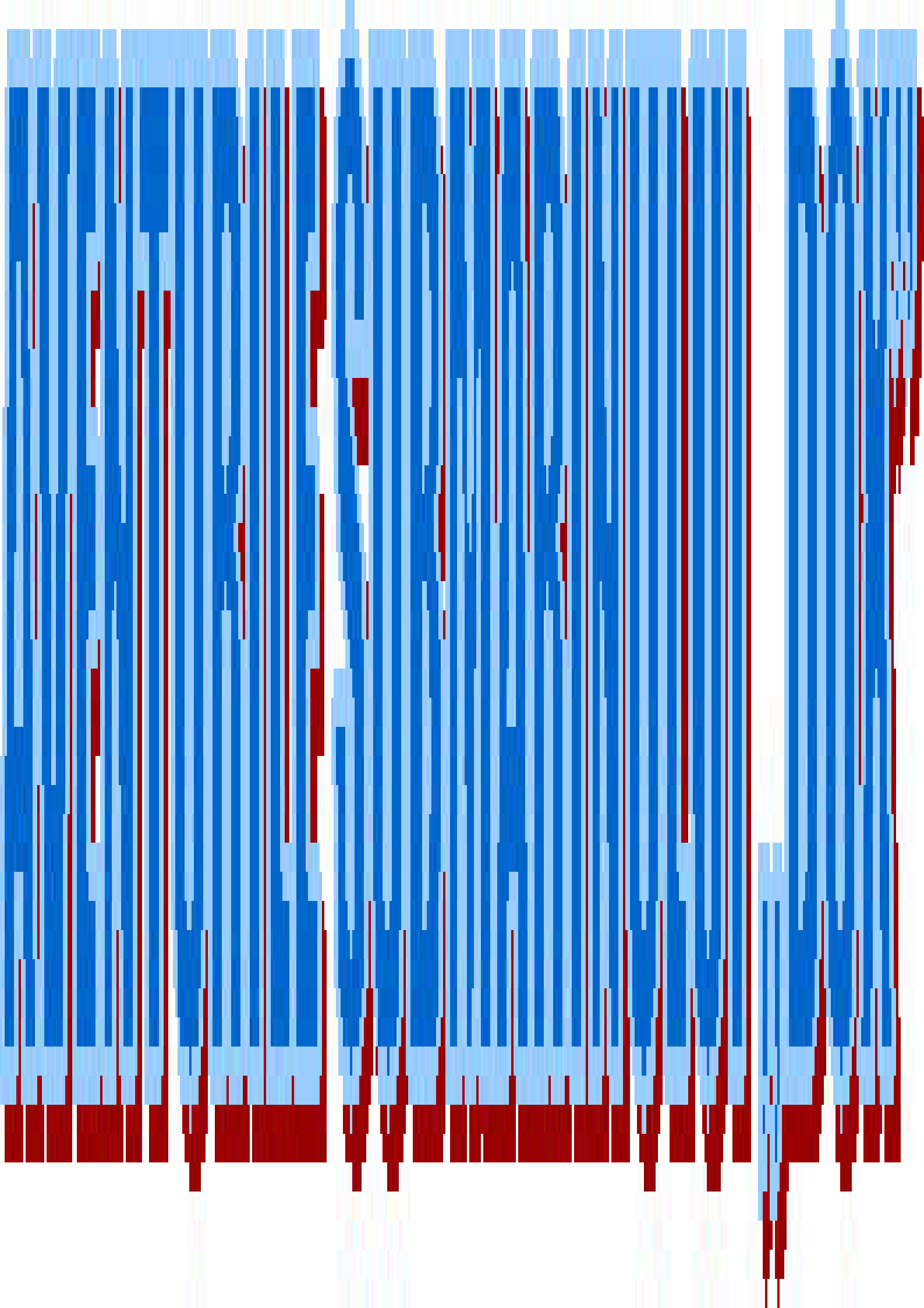

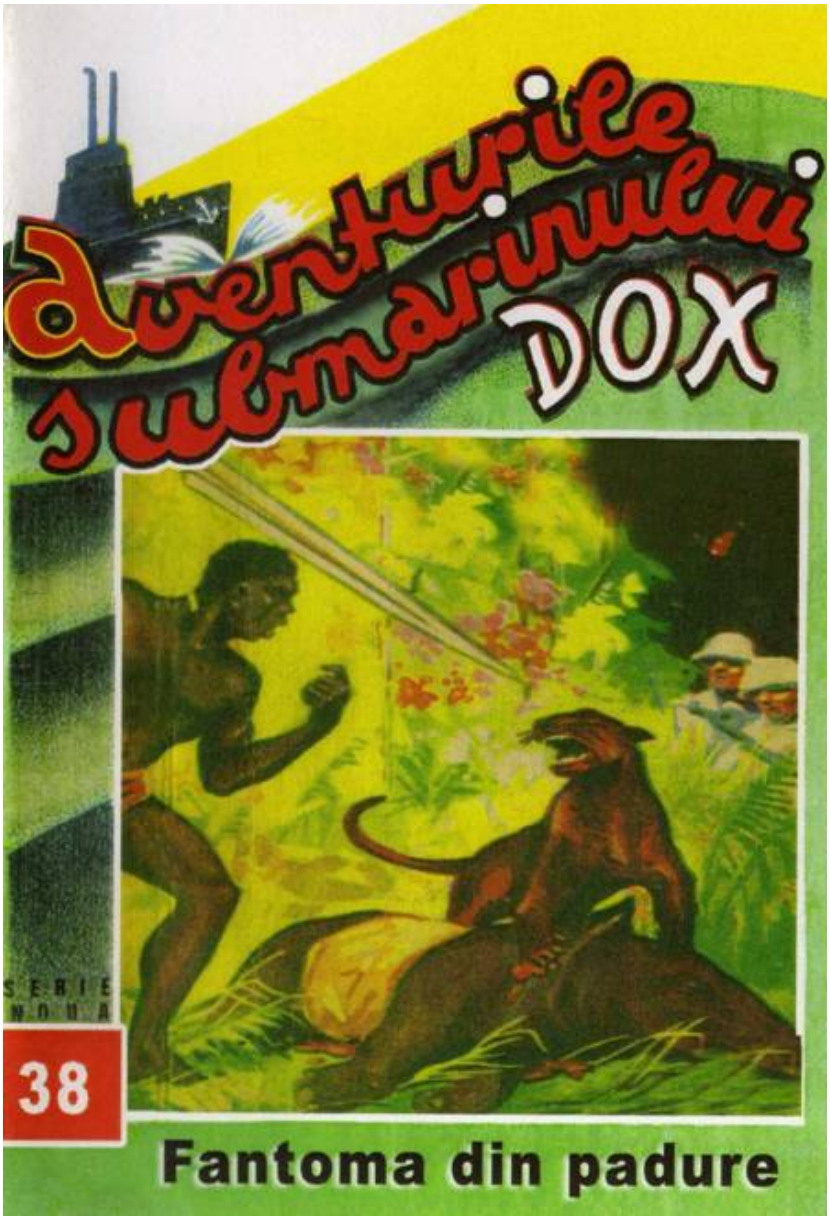
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
38
Fantoma din padure

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla pluitoare.
5. În ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Ramer.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corab a-fantomă.
21. Căutătorul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbieru' de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 38

FANTOMA DIN PĂDURE

Traducerea L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o

hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
OMUL GORILĂ.

SUBMARINUL ÎNĂINTA LINIŞTIT pe întinsul nesfârşit al apei. Tovarăşii care nu erau de serviciu se odihneau în cabinele lor, întărindu-şi trupul pentru noile aventuri care îl aşteptau. Numai George, neastâmpărat ca întotdeauna, se „plictisea” din cauza monotoniei şi era nerăbdător să mai dea ochii cu primejdia, să lupte cu animalele preistorice, sau să se avânte în desişurile nepătrunse ale Tropicelor, unde mişunau sălbaticii fioroşi.

Ce era să facă acum? Cum să-şi omoare vremea cu folos? De citit se plictisise şi somnul nu se prindea de pleoapele lui. Atunci îl dădu ceva în gând. De mult i rugase pe doctorul Bertram să-i povestească ceva din aventurile lui din tinereţe, când cutreiera cu bunul său prieten Marian prin ţinuturile îndepărtate ale Globului. Doctorul îl făgăduise şi George socoti acum momentul prielnic. De aceea, se duse în cabina lui Bertram şi izbuti repede să-l înduplece să-i povestească: şi acesta începu fără multă introducere:

«Marian puse uşor mâna pe braţul meu, eu trasării şi privii aproape speriat, căci sunetul care se auzise în clipa aceea îndărătul nostru în pădurea seculară te înfiora. Nu

auzisem încă niciodată ceva asemănător, deşi colindasem de-ajuns prin lume cu prietenul meu.

— Mariane, ce-a fost asta? Îl întrebai eu în şoaptă. Nu cunosc nici o fiară are să răcnească atât de grozav.

— Dac-am fi în Africa, răspunse el, tot atât de încet ca şi mine, aş zice că a fost o gorilă. De două ori am auzit în Congo-ul belgian răcnetul acestei maimuţe uriaşe. Dar aici, în Sumatra cele mai mari maimuţe sunt urangutani, care insă nu sunt în stare să scoată un astfel de răcnet. Nici eu nu ştiu ce să fi fost.

— Nici un elefant înfuriat nu cred că era, zisei eu, căci sunetul ca de trompetă al unui pachiderm e lesne de recunoscut Răcnetul acesta avea ceva care nu e nici omenesc, nici de animat.

— Da, Robert – răspunse Marian. Bine zis: nici omenesc, nici de animal. Păcat că nu putem merge într-acolo, căci ne-ar scăpa pantera neagră, care trebuie să se ivească în curând. Apoi nu va trece mult şi se va lăsa întunericul, înainte ca noi să putem pătrunde atât de adânc în pădure – şi răcnetul s-a auzit de la cel puţin cinci sute de metri depărtare.

— Numai de nu s–ar fi speriat şi pantera neagră de răcnetul acesta înfiorător, zisei eu necăjit Asta ar însemna să ne expunem şi mâine înţepăturilor de ţânţari.

— Hm... cu ţânţarii ne-am cam obişnuit noi în cursul anilor, răspunse Marian râzând. Sau te pomeneşti c-ai uitat ce-am păţit la lacul Tanganika!

La amintirea aceasta mă trecură fiorii. Tâlhari de codru africani ne dezbrăcaseră la piele şi după ce ne legaseră fedeleş ne lăsaseră în păpuriş, pradă ţânţarilor setoşi de sânge. Când credinciosul nostru servitor negru Kimbo – care a fost răpus mai târziu de o săgeată otrăvită a unui boşiman – a dat în sfârşit de noi, nu mai aveam înfăţişare omenească.

Îmi veni să râd, privindu-l acum pe Marian cu coada ochiului.

Chipul său prelung, îndrăzneţ, părea atunci un măr copt, gata să-i plesnească coaja; ochii căprui – care pot privi ameţitor, dar şi blând – aproape nu se mai vedeau şi buzele lui subţiri de obicei, ar fi putut stârni pizma lui Kimbo care se arăta mândru de buzele-i groase ca nişte cârnaţi.

Marian păru să-mi fi ghicit gândurile, căci zâmbi şi zise:

— Dragul meu, nici tu nu prea arătai mai frumos atunci, crede-mă. Sst... tăcere, vine o fiară!

Marian era din toate punctele de vedere un om atât de desăvârşit încât îl admiram în sinea mea ba chiar îl pizmuiam uneori pentru însuşirile safe. Şi acum. Auzul lui fin prinsese pârâitul uşor al unei crengi, ceea ce mie îmi scăpase cu desăvârşiră După câteva minute de aşteptare încordată, cu puştile pregătite, un tapir mare păşi în rariştea pe care o puteam cuprinde cu privirea printre cărnurile tufişului de bambuşi îndărătul căruia ne adăposteam.

Ni se tăie aproape respiraţia căci ştiam că tapirul este prada preferată a panterei negre. Dacă mult aşteptata sălbăticiune se afla prin apropiere, ne puteam aştepta în fiecare clipă la un atac din partea ei asupra „saladang”–ului, cum numesc malaiezienii tapirul.

Fiara lungă de vreo doi metri, străbătu luminişul, liniştită şi cu băgare de seamă, Ţinea capul în pământ, lua de ici o poamă căzută, ciugulea de colo o frunzuliţa şi se purta în aşa fel, de parcă nu s-ar fi temut de nici un fel de primejdie. Dar botul ce adulmeca în toate părţile şi urechile pe care şi le mişca mereu erau o dovadă că atenţia nu-i slăbea o clipă.

Îi cunoşteam năravul: la cel mai mic semn de primejdie, o zbughea cu iuţeala fulgerului în cei mai apropiat tufiş, cu capul aplecat în pământ.

Marian îmi atinse din nou uşurel braţul cu mâna, apoi arătă cu capul spre un tamarin uriaş din faţa noastră, de cealaltă parte a luminişului. Îmi îndreptai privirea într-acolo şi văzui atunci pe una din ramurile de jos o uriaşă panteră de Sunda. Era o „Matjang tutul itum”. Cum numesc malaiezienii, „jucăria neagră”. Aproape că uitai pentru ce ne aflam aici, adică împuşcarea acestui animal de pradă.

Cu interesul naturalistului, priveam trupul puternic, negricios, care se întindea şi se strângea pentru ca în cele din urmă să sară asupra victimei, care nu bănuia nimic. Urechile cu marginea neagră ca tăciunele se lipiră de căpăţâna mare şi ochii cu lumina verzui-gabenă erau pe jumătate închişi. Privirea fioroasă se aţintise asupra tapirului, care se apropia mereu şi în curând va fi ajuns lângă duşmanul său de moarte.

Ridicai încetişor puşca; mi-era milă de bietul tapir. Cu atât mai mult cu cât ştiam că specia asta va pieri cu

timpul din pricina prigoanei oamenilor şi a fiarelor.

Mă oprii brusc însă. Căci, deşi mă ferisem să fac cel mai mic zgomot, pantera părea să fi văzut sau auzit ceva cu o smucitură, îşi roti capul puternic şi ochii fioroşi luciră direct spre noi.

Norocul nostru era că purtam costume de vânătoare din stofă kaki, culoare care se asemăna mult cu aceea a trunchiului arborelui înalt lângă care stăteam. După câteva clipe, care ni se părură o veşnicie, fiara îşi întoarse din nou capul spre tapir, care ajunsese acum sub craca pe care stătea ea la pândă.

Ridicai atunci arma ca să împiedic săritura fiarei, care trebuia să urmeze din clipă în clipă, dar Marian îmi apăsă braţul în jos, apoi arătă spre partea stângă, unde se afla un tufiş mare, din care ieşise tapirul. Văzui atunci că frunzele se mişcau uşor ca şi cum şi-ar fi făcut loc un trup mare prin ele. În primul moment, mi se duse gândul la soaţa panterei negre, care ţinea probabil să împartă ospăţul cu tovarăşul ei. Dar îmi spusei imediat că o panteră n-ar fi putut face o mişcare atât de lămurită atunci când se strecoară printr-un tufiş. Dimpotrivă, ar fi aşteptat liniştită până ar fi auzit strigătul de izbândă al tovarăşului ei pornit la vânătoare. Trebuia deci să fie o fiară mult mai mare aceea care se apropia acum de luminiş.

Gândurile îmi fură întrerupte de ţipătul pufăitor al panterei negre, care socotise momentul prielnic venit şi se năpustise asupra victimei. Ca o săgeată neagră, trupu-i mlădios zbură din copac şi căzu tocmai în spatele bietului tapir.

„Saladang”-ul scoase un strigăt ascuţit şi încercă să se refugieze în desiş, cu duşmanul cel grozav în spinare, pentru ca să scape acolo de el, ceea ce-i reuşeşte uneori, după cum dovedesc rănile care se constată adesea pe trupurile tapirilor vânaţi.

Dar uriaşa panteră îşi înfipsese cu iuţeala fulgerului colţii în ceafa tapirului şi în acelaşi timp sfâşie cu ghearele vena jugulară a victimei sale. Aceasta se clătină câteva clipe, apoi se prăbuşi la pământ, în imediata apropiere a tufişului în care voia să se salveze.

Pufăind şi mârâind, puternicul „Matjang-rutul” – adică „tigrul pătat” – stătea lângă prada sa. Roti coada în cerc, apoi întoarse capul în toate părţile, ca şi cum s-ar fi temut să nu vină vreun duşman, care să-l împiedice să se ospăteze în tihnă din carnea aceea proaspătă.

Era o privelişte care mă făcu să uit că avusesem de gând să trag cu arma. În mine se trezi naturalistul şi eram curios să văd ce va face acum pantera cu victima sa. Cum o va ciopârţi – dacă va veni şi soaţa sa să ia parte la ospăţ – astea erau chestiuni care pentru moment mă interesau mai mult decât vânătoarea.

Şi Marian privea cu încordare la pantera uriaşă – după cum constatai, uitându-mă pe furiş la el – dar deodată îşi răsuci capul şi îşi aţinti privirea spre tufişul de ferigi, al cărui frunziş se mişcase atât de misterios cu puţin timp înainte.

Mă uitai şi eu repede într-acolo şi de-abia îmi putui stăpâni o exclamaţie de uimire, căci printre frunzele de la margine ieşise la iveală un cap, ai cărui ochi se holbau la pantera cea neagră. Şi ce cap, Doamne Dumnezeule!

La început mă gândii c-ar fi vorba de o gorilă uriaşă, dar cum să ajungă una din acele maimuţe-om din îndepărtata ei patrie de pe ţărmurile Congo-ului până aici, în pădurile seculare ale Sumatrei? Şi cu atât mai puţin putea să fie un „Majas” – cum este numit urangutanul în Sumatra şi Borneo – căci tocmai capul acestei maimuţe seamănă, dar numai în tinereţe, cu acela al omului.

Dar căpăţâna aceea grozavă, cu ochii plini de văpaie, care nu încetau să rămână aţintiţi asupra panterei, avea trăsături omeneşti. Se întoarse şi privi câteva clipe spre noi, scrâşni din dinţi, apoi privi iarăşi la panteră, care începuse să sfârtece prada.

Marian îşi apropie gura de urechea mea şi-mi şopti:

— Robert, orice-ai zice, dar ăsta tot om e.

Privirăm amândoi spre tufişul de ferigi din faţa noastră. Fiinţa misterioasă se strecurase pe nesimţite dintre tufe, cu mişcări ca de şarpe.

Da, era un om, dar părea pe jumătate animal, îmi făcea impresia unui amestec de maimuţă mare şi de negru. Singura-i îmbrăcăminte era un şorţ malaiez, cafeniu vărgat cu galben, pe care-l purta în jurul mijlocului. Pieptul enorm era foarte păros, iar spatele şi braţele-i puternice aveau culoarea tuciurie a negrilor din Africa Centrală. Presupunerea asta îmi întărea şi arma sa pe care o ridică acum cu braţul drept, o suliţă enormă, cu vârful lat şi greu, de fier. Mai avea atârnat de sfoara cu care era legat şorţul un „klevang” lat – o sabie malaieză – şi un „kris” – un pumnal malaiez.

Ne ţinurăm răsuflarea, căci bănuiam că fiinţa asta misterioasă voia să atace pantera neagră. Şi cu toate că înfruntasem noi în repetate rânduri cei mai puternici elefanţi şi alte fiare grozave, am stat mult pe gânduri înainte de a ataca o panteră neagră numai cu suliţa şi sabia.

Pantera era atât de ocupată cu victima sa încât nu observă primejdia care o ameninţa din spate. Şi uriaşul negru se apropie de ea cu încă vreo doi paşi, ridică mai sus braţul puternic cu suliţa grea şi scoase deodată strigătul acela sălbatic, înfloritor, pe care-l auzisem odată, din depărtare şi nu ştiusem ce înseamnă.

„Matjang tutul itum", pantera neagră se întoarse cu iuţeala fulgerului la auzul acestui strigăt înfiorător, dar în aceeaşi clipă suliţa grea a uriaşului spintecă aerul ca o flacără orbitoare. Fiara neagră fu nimerită în omoplat şi lovitura fusese dată cu atâta putere, încât vârful lat de fier pătrunse cu totul în trupul ridicat ai panterei, care fu zvârlită apoi deoparte, ca un ghemotoc de cârpe.

Răcnetul de moarte al animalului rănit se amestecă cu un nou ţipăt înfiorător al negrului, care agita acum klewang-ul în pumnul ridicat.

Deşi avea implântată în trup suliţa aceea grea fiara încercă să se năpustească asupra duşmanului său, pentru a-l sfâşia, dar o lovitură puternică, dată cu sabia culcă la pământ pentru totdeauna trupul greu al panterei.

Ridicasem puşca şi nu pierdui o clipă din ochi fiinţa misterioasă, care doborâse atât de repede şi cu atâta sigur artă primejdioasa panteră şi eram hotărât să trag imediat dacă uriaşul ar fi făcut o singură mişcare suspectă spre noi.

Dar „supraomul" – cum altfel l-aş fi putut numi? – Nici nu ne băgă în seamă, vâri klewang-ul la loc în teaca de lemn de o formă ciudată, smulse cu putere suliţa din trupul panterei şi-şi legă repede arma la şold, cu o sfoară pe care o scoase din buzunarul şorţului.

Apoi – aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor – înşfăcă tapirul şi cu o uşurinţă uimitoare, îşi zvârli pe umeri hoitul, care cântărea pe puţin două sute de kilograme. Ce forţă uriaşă trebuia să aibă omul acesta misterios! Şi din nou eram gata să cred că totuşi nu era om, ci probabil vreo maimuţă uriaşă, necunoscută, mai puternică decât gorila atunci îmi pusei însă întrebarea de unde putea să aibă arme omeneşti?

Uriaşul se întoarse spre noi, ne privi cu o expresie de furie în ochi şi dispăru cu povara lui grea în păduricea deasă ce mărginea luminişul.

Mai rămăseserăm câteva clipe cu privirea aţintită spre pata din tufişul de bambuşi pe unde dispăruse fantoma aceea apoi întoarserăm încetişor capetele unul spre altul, privindu-ne aiuriţi şi pufnirăm amândoi în râs de mutra pe care o făceam.

— Ei, dragă Robert – zise Marian în cele din urmă. Clătinând capul – la asta nu mă aşteptam, drept să-ţi spun. La un moment dat îmi venea să cred că e vorba de una din acele maimuţe-om de care ne istorisesc legendele.

— Da. Mariane, dacă n-ar fi fost statura aceea cu proporţii de uriaş şi armele omeneşti, l-aş fi luat şi eu drept o maimuţă. Privirea cu care s-a uitat ia noi înainte de a se face nevăzut a fost cu adevărat înfiorătoare... Şi apoi, dinţi aceia puternici, nasul lat, ochii mici, plini de furie sub genele stufoase şi fruntea îngustă... Chipul acela era mai curând al unei gorile înfuriate.

— Ai dreptate – încuviinţă prietenul meu – am fost odată atacat în Congo-ul belgian de o gorilă şi trebuie să admit că figura negrului de adineauri avea o asemănare uimitoare cu aceea a „diavolului pădurilor" de atunci. Dar cum putea el să vină încoace tocmai din Africa?

— Culoarea pielii şi suliţa ce-o avea – zisei eu – mă fac să bănuiesc că această făptură neobişnuită a văzut lumina zilei în Africa Centrală.

— Da – murmură Marian dus pe gânduri. Zău că nu mă aşteptam să dau de o astfel de fiinţă în pădurile seculare de aici.

— Mariane, te mai gândeşti la lordul Abedinego? Întrebai eu agitat, apucându-l de braţ.

— Da, Robert, mă gândesc la istorisirea şi rugămintea lordului şi mă întreb dacă nu cumva presupusa maimuţă-om, care a răpit-o pe fiica guvernatorului, nu este aceeaşi fiinţă misterioasă pe care am văzut-o aici. Haide – schimbă el deodată vorba – în curând se va înnopta şi mai avem drum lung de făcut. Afară de asta, vom avea de lucru cel puţin o jumătate de ceas ca să jupuim pielea panterei. Chiar dacă n-am răpus-o noi, vreau totuşi s-o păstrez ca amintire.

Tăcuţi, ne apucarăm de lucru şi exact într-o jumătate de ceas eram gata. Marian făcu pielea vălătuc şi-o zvârli în spinare, apoi se furişă printre tufele care înconjurau

luminişul şi găsi repede poteca de elefanţi, pe care ne fusese cu putinţă să pătrundem repede în inima pădurii seculare.

Păşeam cufundaţi în gânduri şi nu ne sinchiseam de nimic din ce se petrecea în jurul nostru, când, deodată, nu prea departe de noi, răsună mârâitul teribil de furios ai unui tigru. Probabil că „regele junglei" scăpase din labă vreun mundjack – cerbul insulelor Sunde. În alte împrejurări am fi încercat, desigur, să răpunem fiara, dar acum ne pierise orice poftă de vânătoare, din cauza apariţiei fiorosului negru.

Marian mormăi ca pentru sine:

— Pare să fie foarte furios „boierul" ăsta!. Apoi ne văzurăm de drum.

În pădurile seculare însă, trebuie să ţii ochii şi urechile deschise şi să fii gata să tragi în orice clipă, mai ales noaptea. Gândul la negrul cei misterios era aproape să ne coste viaţa, dacă Marian – cu prezenţa-i de spirit proverbială – n-ar fi găsit o ieşire salvatoare în ultimul moment.

Tocmai intram de pe potecă într-o rarişte mică, scăldată în lumina puternică a luni. Şi tăcuserăm de-abia de metri, când într-un tufiş din faţa noastră se ivi pe nesimţite un trup enorm.

Ne-am oprit imediat în loc şi trebuie să mărturisesc că m-au trecut fiorii. Neaşteptata arătare ne zărise şi ea şi se oprise la cel mult patru metri de noi. Era un tigru uriaş. Şi noi care ne atârnasem puştile pe umăr, în loc să le ţinem pregătite în mână, cum făceam de obicei.

Desigur că era acelaşi tigru căruia îl scăpase prada cu câteva minute înainte, căci scoase un răcnet de furie şi rânji fioros, arătându-şi colţii puternici şi albi.

Dusei repede mâna la puşcă, dar în aceeaşi clipă mârâitul fiarei deveni mai ameninţător, aşa că luai hotărârea să rămân nemişcat, ceea ce făcu şi Marian. Ştiam că mulţi oameni au izbutit să-şi salveze viaţa din ghearele unui tigru atunci când rămâneau locului nemişcaţi.

Dac-am fi făcut cel mai mic gest nechibzuit, fiara s-ar fi năpustit cu furie asupra noastră, sfâşiindu-ne; aşa însă rămase şi ea în încurcătură. Erau clipe grozave şi cu tot aerul rece al nopţii, simţeam sudoarea curgându-mi şiroaie pe frunte.

În cele din urmă, tigrul întoarse capul într-o parte; nădăjduiam că va dispărea în tufişul de unde venise, când... prin acelaşi loc se strecură afară un al doilea trup: tigroaica. Era aproape tot atât de mare ca şi el. Rămase şi ea locului când ne zări, dar părea să fie mai bătăioasă decât el, poate era şi mai flămândă, căci în vreme ce-şi arăta colţii ascuţiţi, rânjind fioros, se pregăti să se năpustească asupra noastră.

Se afla ceva mai departe decât tigrul şi poate că ne-ar fi fost cu putinţă s-o răpunem cu un glonţ bine ţintit, dar tigrul părea să bănuiască faptul că soaţa lui avea de gând să ne atace, căci se pregăti şi el de săritură.

Mă credeam pierdut, împreună cu tovarăşul meu şi ca întotdeauna în asemenea împrejurări, mi se perindară pe dinaintea ochilor minţii imaginile din cursul vieţii. Totuşi, dusei instinctiv mâna la armă, pentru a mai face o ultimă şi deznădăjduită încercare de salvare. Dar rămăsei ca hipnotizat, privind la ochii cu luciri verzui ai tigrului şi din care nu se vedeau decât două linii orizontale. În clipa următoare trebuia să urmeze săritura...

Atunci Marian începu să râdă, rădea într-adevăr şi eu crezui o clipă că spaima îl luase minţile.

Nu era însă aşa: Marian găsise soluţia – singura care exista... Cu o mişcare rapidă din umeri, zvârli la picioarele tigrului blana panterei negre.

— Stai liniştit! Îmi şopti el în acelaşi timp. Animalul holbă ochii şi-şi destinse trupul. Nu mai aveam să ne temem la o săritură din partea lui şi tigroaica i se alătură şi ea, mirosind blana aceea neagră.

Deodată – era cât pe ce să scot un strigăt de bucurie – văzui cum perechea de animale sălbatice se dădu înapoi, pas cu pas, cu ochii aţintiţi asupra blănii, apoi, când fură aproape de tot de tufiş, se întoarseră ca la o comandă şi se făcură imediat nevăzuţi printre crengi.

— Aveam de gând, de fapt, să-i mai reţin câteva momente, ca să putem trage asupra lor, dar păreau să fi bănuit că şi blănurile lor ar fi putut avea aceeaşi soartă ca aceea a vărului lor negru. E însă mai bine aşa cum s-a întâmplat. Haide, Robert, putem merge liniştiţi mai departe. Să ţinem totuşi puştile în mână.

Ridică blana panterei şi străbătu liniştit luminişul. L-am urmat cu un simţământ de adâncă recunoştinţă, admirând în aceiaşi timp calmul şi sângele rece cu care

pătrunsese în tufiş, prin acelaşi loc pe unde dispăruseră tigrii.

După vreun ceas, lăsaserăm în urma noastră pădurea şi ajunseserăm la şesul mlăştinos al fluviului Atjeh. Mai merserăm o jumătate de ceas printre lanurile de orez şi în cele din urmă ajunserăm la domiciliul nostru vremelnic, micul sat Selimeum, la poalele vulcanului Sejawa.

II.
NEGRUL CEL MISTERIOS.

OLANDEZUL DIERSCH ŢINEA UN HOTEL destul de mărişor, căci satul Selimeum constituie punctul de plecare al celor mai multe expediţii vânătoreşti, care se duc să vâneze elefanţi, destul de numeroşi în pădurile seculare din jurul vulcanului Sejawa. Construcţia din lemn, formată dintr-un singur cat, stătea cocoţată pe nişte stâlpi scunzi şi se întindea până departe cu dependinţele ei.

Când păşirăm pe terasa mare a hotelului, veni şi de data asta lângă noi şi ne salută cu bucurie.

— Ah, domnilor, aţi pus în sfârşit mâna pe ea! Zise el atingând cu mâna blana panterei, pe care Marian o purta încă pe umeri. Bine că a dat Dumnezeu! Vreţi poate să argăsiţi pielea aici? V-aş putea recomanda un chinez foarte priceput în de-alde astea.

— Mulţumesc, dragă Diersch, răspunse Marian după câteva clipe de gândire. Voi tăbăci eu singur pielea. Vrei să te uiţi mai bine la ea?

O întinse repede pe jos şi-i arătă ruptura largă pe care o făcuse suliţa uriaşului negru.

Olandezul se aplecă şi privi cu atenţie. Băgarăm de seamă că simpaticul grăsan începu deodată să tremure, se îngălbeni la faţă, ne privi speriat, cu coada ochiului, înfăşură pielea repede, o luă pe braţ şi intră cu ea în casă.

— Haideţi, vă rog, domnilor, zise el cu glasul schimbat. Vom discuta în odaia dv. despre vânătoarea asta fericită...

Miraţi peste măsură, îl urmarăm în camera ce o locuiam împreună şi uimirea noastră crescu şi mai mult când Diersch. Zvârlind pielea într-un ungher, se-ndreptă repede spre fereastră şi după ce privi afară, o închise. Părea că se teme de vreun spion.

Olandezul se aşeză într-un fotoliu de trestie, care gemu sub greutatea trupului său, ne privi cu frică şi şopti:

— L-aţi văzut, domnilor?

— Da, răspunsa Marian liniştit, ba an şi fost de faţă când a ucis pantera.

— Da, da. Am ştiut eu îndată când am văzut ruptura din blană. Pe doi din cei mai buni câini ai mei i-a ucis cu suliţa sa, de aceea şi cunosc ruptura asta largă. Vă rog din suflet, domnilor, nu vorbiţi nimic despre asta, altminteri toţi pasagerii vor părăsi hotelul, aflând că prin apropiere dă târcoale individul acela misterios. Dv. v-am spus-o, deoarece colonelul Greve v-a descris ca pe nişte oameni viteji şi curajoşi şi în cele opt zile de când sunteţi la mine, voiam mereu s-aduc vorba despre negru, dar mă temeam că mă veţi lua în râs.

— De nu l-aş fi văzut cu ochii mei, fără îndoială c-aş fi crezut cel puţin că exagerezi, dacă mi l-ai fi descris aşa cum este în realitate, răspunse Marian. Istoriseşte-ne, te rog. Când s-a ivit aici şi tot ce-a făcut.

— Asta s-a întâmplat exact acum două săptămâni. Era foarte târziu şi pasageri se culcaseră, slavă Domnului! Stăteam singur pe terasă şi întocmeam lista alimentelor pe care trebuia să le cumpere a doua zi din Kota-Radja servitorul meu Baik. Nu dădusem încă drumul câinilor şi numai astfel i-a fost cu putinţă uriaşului să se ivească deodată pe scara terasei.

Diersch făcu o pauză şi închise ochii. Probabil că vedea aievea scena de atunci, căci se scutură cu putere. Apoi urmă:

— Aşa, domnilor, dv. l-aţi văzut şi vă puteţi închipui cam ce-am simţit eu când monstrul acesta s-a ivit brusc în raza lămpii mele de masă. Deşi sunt gras şi domol din fire, nu-mi lipseşte totuşi curajul, dar în clipa aceea am îngheţat îmi spuneam că e însuşi dracu, care se ivise din pădurea seculară, unde se ascund atâtea taine şi n-am găsit altceva mai bun de făcut decât să înalţ o rugăciune fierbinte către Cer. Pe urmă privirile mele alunecară de la chipul fioros de maimuţă al acestei fantome negre spre pieptul lat şi păros şi descoperii paloşul şi pumnalul, care-l atârnau de sfoara cu care era legat sorţul. Mi-am spus atunci că e un om şi dusei mâna dreaptă la buzunarul în care aveam revolverul.

Da vizitatorul meu părea să-mi fi ghicit gândul, căci scoase un mârâit şi când privii din nou în sus la el, îl

văzui ridicând braţul enorm, care ţinea lama lungă şi lată a unei arme cum încă nu văzusem în viaţa mea.

— Era o suliţă de Massai, interveni Marian, văzând că olandezi tăcuse din nou. Dus pe gânduri. Cu acest soi de suliţe negrii cutează să atace chiar şi leii.

— Cred – încuviinţă Diersch – căci am văzut în ce fel s-a folosit uriaşul de arma aceasta. Lucrul s-a întâmplat însă mai târziu, căci a mai venit de trei ori. În seara când l-am văzut pentru întâia oară am fost cel puţin atât de prevăzător, încât am pus înapoi mâna pe masă, când am văzut mişcarea ameninţătoare a braţului său. El scoase din nou un grohăit, de data asta de mulţumire. Şi observai că ochii lui alunecau cercetător asupra terasei, ca şi când ar fi vrut să şi-o întipărească în minte sau ar fi căutat pe cineva. Apoi făcu un gest ameninţător cu o armă lată împotriva mea, eu închisei ochii fără voie, căci socoteam că mi-a bătut ceasul din urmă, dar, cum nu se-ntâmplă nimic, îl deschisei din nou şi văzui că ciudatul vizitator dispăruse, ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul.

În cele din urmă îmi venii în fire, mă sculai şi mă târâi până la uşa casei, pe care o încuiasem dinainte, ca să nu fiu tulburat în coridor. Închisesem câinele meu cel mare, un dulău care se poartă cât se poate de frumos cu muşterii, dar e grozav faţă de hoţi şi animalele de pradă. Pinh – ăsta e numele lui – deşi afară, începu imediat să adulmece pe scară, părul i se zbârli şi părea că vrea să se dea înapoi înspăimântat Când îl strigai însă şi-i porunci să caute urma, se repezi jos în gradină şi după câteva clipe începu să latre lângă tufişul de mangrove care desparte proprietatea mea de răul Atjeh. Negrul cel uriaş trebuie să fi sărit deci în apă, peste tufişul cel înalt şi cred c-a procedat astfel cu gândul de a face cu neputinţă o urmărire cu ajutorul câinilor. Ce părere ai d-ta, domnule Marian?

— Sunt încredinţat că aşa şi este, răspunse tovarăşul meu. L-am observat cu atenţie pe negrul aceia când a ucis pantera neagră şi deşi are un chip de maimuţă. Îl socot foarte conştient şi prevăzător, după cum se cere în ţinuturile astea sălbatice, pline de primejdii la tot pasul. Sunt încredinţat că şi-a ales într-adins drumul acela, spre a scăpa de urmărirea d-tale.

— Asta mă bucură. Într-adevăr, zise Diersch. Şi cum spuneam, în seara aceea, de acum două săptămâni, mi-am chemat câinele repede înapoi, l-am lăsat peste noapte în

coridorul casei, a cărui uşă am încuiat-o cu grijă, iar a doua zi am adus încă doi câini de pază din garnizoana colonelului. Nu erau atât de vrednici şi răi ca Pinh al meu, dar i-am obişnuit să umble noaptea prin grădină şi mă credeam sigur acum faţă de vizitele „monstrului". Dar în a treia seară după prima întâlnire cu dânsul, când mă apropiai de fereastră ca să trag perdelele, îl văzui pe cei doi câini noi stând ghemuiţi unii lângă altul pe prundişul din faţa ferestrei. Luna scălda în lumină grădina şi astfel putui observa că părul li se zburlise, tremurau din tot trupul şi prezentau toate semnele unei spaime grozave.

Gândul mi se duse imediat la negrul cel misterios şi rămăsei ca împietrit lângă fereastră, în aşteptarea evenimentelor. Ca să nu mai lungesc vorba, îţi pot spune că cei doi dulăi n-au mai trăit mult. Lată cum s-a întâmplat în grădina mea se afla un grup de cinci pandangi – arborii şurub, cum mai sunt numiţi – printre ale căror rădăcini aeriene am zărit deodată o mişcare. Privii repede din nou spre câini şi observai că voiau s-o ia la fugă. Era însă prea târziu.

Îndreptându-mi pentru a doua oară privirea spre copaci, mă simţii străbătut de o spaimă grozavă, căci în faţa lor se ivise misteriosul negru, ţinând braţul ridicat Câinii începură să urle înfiorător şi Pinh le răspunse din coridor cu un scheunat prelung. Apoi braţul uriaşului se repezi, arma lui străbătu aerul ca un fulger şi găuri trupurile celor doi câini, lipindu-i unul de altul. Bietele animale mai avură puterea să scoată un urlet groaznic, apoi rămaseră ţepene. După cum văzui a doua zi. Trupurile lor erau aproape spintecate. Ei, da, tăişul suliţei, pe care o poartă cu el uriaşul, este lat de vreo douăzeci de centimetri, precum am putut observa după alte trei zile. Dar atunci nu l-am mai avut sub nas, cum s-ar zice.

Diersch făcu iarăşi o pauză de efect şi începu să-şi frece, gânditor, organul amintit. Fără voie, ne podidi râsul, căci ne puteam închipui simţămintele grăsunului în clipele acelea. El ridică ochii spre noi, ne privi o clipă şi clătină capul visător.

— Da. Da, râdeţi dv., zise el apoi. Probabil că sunteţi obişnuiţi cu astfel de lucruri, pe câtă vreme eu am lăsat de mult în urmă anii când nici nu mă sinchiseam de primejdie şi de moarte. Cu toate astea, aş sta şi astăzi fără frică în faţa aceluia care m-ar provoca Şi se pare că

afurisitul ăsta de negru vrea să mă trezească din tihna vieţii de acum.

Cei doi câini fuseseră ucişi, deci, într-o singură clipă. Pinh ai meu răspunse cu un lătrat prelung la urletul de moarte al semenilor săi, apoi se linişti şi începu să zgârie încetişor la uşa odăiţei mele. Eu însă rămăsei încremenit locului, cu ochii holbaţi la monstrul care se târa acum ca un şarpe spre leşurile celor doi câini ucişi de el şi smulse cu brutalitate suliţa din trupurile lor. Mi se păru că privea în sus, spre mine şi când făcu o mişcare cu arma lui grozavă, mă retrăsei repede în fundul camerei şi-i deschisei lui Pinh uşa. Luai apoi pistolul de pe măsuţa de noapte şi mă înapoiai cu băgare de seamă la fereastră. Eram hotărât să-l împuşc cu orice preţ pe misteriosul meu vizitator.

Dar în grădină nu se mai afla acum nimeni. Cel puţin în partea aceea pe care o puteam cuprinde cu privirea Numai trupurile câinilor zăceau pe prundişul luminat de lună. Dac-aş fi fost singur în hotel, probabil că i-aş fi trezit pe servitori şi împreună cu Pinh aş fi început să cercetez grădina; trebuia să ţin însă seama de interesele afacerii. Dacă pasagerii ar fi aflat ceva despre negrul cel uriaş, nu-mi rămânea decât să închid hotelul.

Rămăsei toată noaptea la fereastră, cu privirea mereu aţintită la cei doi câini morţi. În zadar am aşteptat reîntoarcerea uriaşului. Pinh stătea lângă mine şi schelălăia din când în când de parc-ar fi ştiut ce se petrecuse afară.

Şi aşa am stat până s-a făcut ziuă; ieşii încetişor din casă, cu băgare de seamă, ţinând arma în mână. Deodată, Pinh prinse o urmă şi-ncepu s-alerge spre tufişul de mangrove. Aşadar, vizitatorul de peste noapte dispăruse iarăşi în apă.

La repezeală, îngropai cei doi câini. Şi atunci am văzut pe trupurile lor aceiaşi soi de răni pe care le-am observat mai înainte pe blana panterei. Când mi-am sfârşit treaba şi m-am înapoiat în casă, am dat în coridor peste un chinez mărunţel şi urât ca focul, care-mi făcu o plecăciune foarte respectuoasă, dar în acelaşi timp îmi rânji cu atâta viclenie, încât presupusei imediat că observase ce făcusem în grădină.

— Stai niţel! îl întrerupse Marian. Avea chinezul dinţi de aur pe rândul de sus?

— Da, da. Asta mi-a bătut la ochi imediat, răspunse hotelierul surprins. De unde ştii, îl cunoşti pe galbenul ăia?

— Da, îl cunosc chiar foaie bine. Şi înainte de a povesti d-ta cum a fost a treia aventură cu negrul cei uriaş, trebuie să-ţi spun eu pentru care motiv anume am venit aici, în Sumatra. Împreună cu prietenul meu. E în legătură cu chinezul acesta şi te-aş ruga ca în cursul povestirii mele să-ţi aduci aminte ce a făcut el aici, cum s-a purtat, dacă a primit vizite, pe scurt: fiecare mişcare, fiecare cuvânt al acestui Fu Dan este de mare însemnătate pentru mine.

— Aşa e. Fu Dan i-l cheamă! Zise olandezul.

— Şi-acum ascultă! începu Marian. Sunt trei săptămâni de când am sosit la Singapore, venind din Bankok. Aveam o recomandaţie bună către cel mai distins club englez şi acolo am avut prilejul să-l cunosc pe lordul Abedinego, care în urmă cu două luni fusese trimis ca guvernator la Singapore. Şti cum zice poporul: „mătura nouă mătură bine”; aşa şi cu domnul guvernator al nostru; la început s-a pus serios pe lucru şi se zorea de zor să descopere uneltirile criminale ale chinezilor care, cu toată dominaţia englezilor, sunt adevăraţi stăpâni ai vieţi şi comerţului de pe peninsulă. Lordul avu noroc, căci fu în stare să descopere două mari cluburi secrete şi prin asta dobândi încrederea desăvârşită a guvernului său, dar, în acelaşi timp, îşi atrase şi ura înverşunată a chinezilor şi ce înseamnă această ură ştii şi d-ta, desigur. Un singur chinez făcea excepţie; acesta era Fu Dan. În taină, el îl servea guvernatorului toate informaţiile trebuincioase acţiuni sale de ordine; îşi trăda, aşadar, compatrioţii, însă, lucru ciudat, nu voia să primească plată pentru serviciile acestea Şi lordul era gata să-i acorde toată încrederea când îşi dădu deodată şi chinezul acesta arama pe faţă.

Acum vreo patru săptămâni, Fu Dan se anunţă la lord, intră în cabinet, îmbrăcat în frac şi vestă albă. Şi – spre marea mirare a guvernatorului – îl ceru mâna Elenei, singura fiică a lordului. Fireşte că lordul îl luă în râs. Atunci chinezul se înclină foarte politicos şi părăsi cabinetul, cu zâmbetul acela misterios al asiaticilor.

Întâmplarea aceasta îl fu foarte neplăcută lordului, căci cu toată situaţia lui înaltă şi puterea de care dispunea, el se temea totuşi de răzbunarea vicleanului Fu Dan. Acesta însă păru că nici nu se sinchiseşte de refuzul cu care

fusese întâmpinată cererea sa, căci apăru chiar a doua seară din nou la lord – fireşte, în taină şi pe întuneric. După ce îl chemase la telefon înainte, sub numele de împrumut pe care şi-l luase şi-şi anunţase vizita. Aducea noi şi importante informaţii privitoare la conspiraţia pe care susţinea c-ar fi descoperit-o. Lordul era adâncit în discuţiile cu galbenul, când deodată răsună un ţipăt ascuţit în grădină.

Englezul şi vizitatorul său se repeziră la fereastră şi la lumina lunii, văzură o făptură înaltă, negricioasă, care purta pe braţe o fată îmbrăcată în alb şi gonea cu ea spre umbra copacilor apropiaţi. Fata era Ellen Abedinego.

Guvernatorul puse în mişcare degrabă toată poliţia oraşului. Imediat se organizară razii, poliţia portului cercetă fiecare vapor, opri toate şampanurile, ceainăriile chinezilor fură cercetate, dar Ellen Abedinego nu putu fi găsită.

Chinezul Fu Dan susţinea cu hotărâre că răpitorii fetei fusese o maimuţă uriaşă.

La vreo patru zile după această răpire misterioasă, am sosit împreună cu tatăl meu la Singapore. În aceeaşi seară, ne aflam pe terasa clubului, care dădea spre mare şi lordul îl rugă pe preşedinte să ne prezinte celorlalţi. După cum ţinu să precizeze imediat, el auzise multe lucruri bune despre noi şi deoarece toate sforţările poliţiei şi-ale detectivilor rămăseseră fără rezultat, singura lui speranţă era că noi vom izbuti să aflăm ceva cu privire la fiica sa. Şi ne rugă cu atâta căldură, încât fi făgăduirăm imediat sprijinul nostru.

Acum ne aflăm aici; aşteptăm cu nerăbdare Să ne istoriseşti cea de-a treia aventură cu uriaşul negru, dar mai mult încă tot ce ştii despre chinezul Fu Dan.

Diersch ne privi uimii. Apoi dădu din cap şi zise:

— Nu prea simt eu nătâng din fire, dar de unde şi cum aţi scos dv., la Singapore, că negrul cel uriaş şi chinezul se află aia, tocmai în ţara fluviului Atjeh, asta, zău. Nu mai pricep. Nu m-ai putea lămuri, domnule Marian?

— O, n-a fost cine ştie ce lucru greu – râse tovarăşul meu – dar mai întâi vreau s-aud urmarea povestirii d-tale.

— Bine, fie! Cum vă spuneam, mă trezii în faţa acestui chinez mărunţel şi în primul moment eram gata să mă răstesc la el – credeam că mă văzuse îngropând câinii – dar galbenul mi-o luă înainte şi mă întrebă, al naibii de

politicos, dacă n-ar putea avea o cameră bună în hotelul meu.

În aceeaşi zi. Câţiva domni care încheiaseră vânătoarea în pădurile din jurul vulcanului Sejawa mă înştiinţară că se înapoiază la Kota-Radja, aşa că-i oferii chinezului o odaie alături de domnitorul meu. Uitai apoi cu totul de el. Căci pasagerii hotelului îmi dădeau mult de lucru şi uitai şi de cufărul nou-nouţ, foarte elegant, pe care chinezul îl adusese cu ei, împreună cu un sac vechi, dintr-aceia în care îşi ţin marinarii hainele. De-abia în cursul după-amiezii, mă dusei la dânsul, cu registrul de călători sub braţ. ca să-l înscriu.

Spusese că se numeşte Fu Dan şi e în drum spre interiorul ţării. Voia să meargă la colonia nou instalată la gura fluviului Atjeh, ca să-l caute pe tatăl său. N-aveam de ce să nu-l cred, căci mulţi chinezi se află cu treburi pe acolo. îl întrebai ce e cu elegantul cufăr de piele şi el îmi răspunse că era reprezentantul unei mari întreprinderi comerciale chinezeşti din Singapore şi ducea cu el mostre de haine şi lenjerie femeiască. Îmi arătă şi adeverinţa oficiului vamal din Olehleh, care confirma spusele sale.

Îmi părea oarecum hazliu faptul că voia să vândă rufărie şi rochi frumoaselor oacheşe din ţara asta. Dar, în cele din urmă, îmi spusei că lucrul acesta nu mă privea.

În aceeaşi noapte, diavolul negru veni pentru a treia oară. Fui trezit din somn de nişte zbierăte de spaimă ce veneau din odaia chinezului. Apoi auzii o căzătură şi nişte lovituri. Sării jos din pat, pusei mâna pe revolver şi pe lampa de buzunar şi dădui buzna pe coridor. Pinh stătea în faţa uşi odăii învecinate şi eu tocmai întinsei mâna ca s-o deschid, când ea fu smucită cu violenţă dinăuntru. Zării un obiect lucitor zburând prin aer, credinciosul meu câine se prăbuşi la pământ schelălăind şi în clipa următoare văzui în faţa mea fierul lat al căror efect ucigător avusesem prilejul să-l cunosc în noaptea trecută, când cu uciderea celor doi dulăi. Arma blestemată porni brusc ca o săgeată în jos şi revolverul meu – de care uitasem cu totul în primele clipe de spaimă – îmi zbură din mână. Fără voie, mă dădui câţiva paşi îndărăt: atunci alunecă negrul din odaie, făcu un gest ameninţător cu suliţa către mine, dar din câteva sărituri fu la uşă şi pierii în noapte. Şi cam ce-ţi închipui că ducea în mâna pe care o avea liberă? Cufărul elegant al chinezului în care se afla lenjerie de damă...

— Foarte bine! Exclamă Marian vesel. Minunat, dragă Diersch! Vestea asta mă bucură cât nici nu-ţi dai seama.

— Te bucură? Făcu olandezul uimit. Pe chinez, cel puţin, nu l-a bucurat deloc furtul cufărului. L-am găsit leşinat în patul său, vânăt la faţă, aproape înăbuşit de strânsoarea negrului.

A doua zi se înapoie la Kota-Radja. Spunea că se duce să-şi ia alte mostre. Apoi aţi venit dv. şi eu aproape îl uitasem pe negru, deoarece nu se mai arătase, până când am văzut blana aia de panteră... Aşa domnule Marian, acum e rândul d-tale să povesteşti cum ai ajuns aici, pe urmele chinezului.

III.
ÎN CĂUTAREA URIAŞULUI NEGRU.

MARIAN TĂCEA ÎNSĂ. Stătea cu ochii închişi, ca adormit, pe un scaun şi părea că nici nu auzise vorbele olandezului. Dar eu ştiam că, dimpotrivă, în clipele acestea se gândea cu încordare la cele auzite şi-i făcui semn hotelierului să nu-l tulbure.

Fără să vreau, privirea mi se-ndreptă spre fereastră şi în clipa aceea holbai ochii de spaimă, căci prin geamul întunecat rânjea chipul grozav de maimuţă al negrului uriaş. Când întâlni privirea mea, acesta scrâşni din dinţi, îmi făcu un semn cu capul, ca şi cum ar fi vrut să-mi spună că recunoştea o cunoştinţă veche.

Chipul lui, cu dinţii aceia sclipitori, era înfiorător şi în lumina lămpii care răzbea afară prin geamuri, avea un efect fantomatic. Totuşi, privii ţintă în ochii făpturii misterioase şi uitai imediat groaza pe care ţi-o insufla mutra lui, căci ochii aceştia cafenii priveau atât de blând şi înţelegător pe sub genele stufoase, ca şi aceia ai unui animai credincios.

Eram peste măsură de uimit de acest contrast şi-i atrăsei atenţia olandezului, care urmă acum direcţia privirii mele.

— A! iar a venit diavolul negru! murmură el.

Se părea că fantoma aceasta nu-l mai înspăimânta.

Marian se trezi şi el din toropeală, înălţă capul şi privi lung la chipul dindărătul geamului. Apoi îl zâmbi prietenos negrului şi făcu o mişcare cu mâna, dându-i de înţeles să vină înăuntru.

— Lasă-l să stea afară! strigă Diersch, speriat.

Dar negrul clătină din cap, deveni deodată serios şi părea că ascultă cu încordare în grădină. Ochii săi luciră ameninţător şi sprâncenele-i stufoase se încruntară. Părea să fi simţit vreun duşman pe aproape. În clipa următoare, ne zâmbi prietenos şi se făcu nevăzut.

— Ptiu, drace! Mormăi Diersch şi strigă imediat: „Intră!", căci auzise o bătaie uşoară în uşă.

Baik, inteligentul său servitor, se ivi în prag.

— Tuan, pasager nou – zise el – chinez la care furat cufăr.

— Ce? Fu Dan?

Diersch era uluit, iar eu de-abia îmi putui stăpâni o exclamaţie de uimire. Numai Marian rămase liniştit, pe când ochii săi trădau încordarea de care era stăpânit.

— Da, chinez! Răspunse malaiezul la întrebarea stăpânului său.

Când Diersch ne privi acum întrebător, Marian făcu un semn cu capul spre coridor, apoi arătă spre mine şi spre el şi îşi duse degetul la buze. Voia să ne dea de înţeles prin asta ca olandezul să nu pomenească nimic de prezenţa noastră. Ca şi când atât n-ar fi fost de ajuns, suflă în lampa de pe masă şi o stinse.

Diersch mormăi ceva, dar se linişti repede şi pipăind pereţii, se-ndreptă spre uşă. Baik o deschise şi-l văzurăm în coridorul luminat pe Fu Dan, pe care-l cunoşteam din Singapore. Păru mirat că vede odaia în întuneric, se înclină însă imediat politicos când olandezul păşi în cercul de lumină al lămpii din coridor.

— Bună seara, zise el în cea mai curată engleză. Aş mai putea găsi o cameră în hotelul dv.?

— Bună seara, răspunse Diersch şi împinse uşa în urma sa. Doreşti o cameră? Fireşte, o poţi avea. la spune, ai adus alte mostre?

— Nu, firma nu vrea să mai dea. Zice să te fac pe d-ta răspunzător pentru furt, domnule Diersch.

— Asta-i acum! mormăi Diersch. Zău că nu m-aş fi gândit la aşa ceva. În cazul acesta, trebuie s-aduc chestia la cunoştinţa autorităţilor. Aşa că, domnule Fu Dan, va fi nevoie să-ţi întrerupi puţintel călătoria, ca să serveşti ca martor când îmi voi formula pretenţiile la societatea de asigurare.

— O, nu, domnule Diersch, eu n-am nici o pretenţie. Asta a fost numai părerea firmei mele din Singapore. Nu, nu, n-am timp să aştept aici, prin urmare nu ridic nici o

pretenţie de despăgubiri pentru cufărul furat. Poate la înapoiere să dispun de mai mult timp şi atunci va încerca să-l descopăr chiar eu pe hoţ.

Olandezul izbucni în râs:

— Ehei, domnule Fu Dan, pe ăsta nu cred să-l mai găseşti. Gândeşte-te doar că a trecut o săptămână de atunci.

— O, domnule Diersch, poate că hoţul se mai aţine prin apropierea casei dv., răspunse chinezul cu glas dulceag. Şi eu sunt sigur că-l voi găsi. Trebuie să-i plătesc doar pentru încercarea de a mă gâtui. Nu-ţi fie teamă, eu dispun de mijloace cu ajutorul cărora îl voi găsi fără doar şi poate. Şi acum te-aş ruga să-mi dai o cameră. Aş fi foarte mulţumit s-o capăt pe aceeaşi în care am locuit acum zece zile.

Îl auzirăm pe hotelier mormăind ceva neînţeles, apoi paşii săi se pierdură pe coridor. Marian aprinse iarăşi lampa, se ridică repede şi trase perdelele de la fereastră.

— Aşa! Făcu el apoi, frecându-şi mâinile şi părând foarte mulţumit. Chestia devine interesantă.

— Cred şi eu, răspunsei râzând. Ce-o mai fi punând iar la cale Fu Dan ăsta pe aici? Se pare că tu ai avut dreptate când ai bănuit că el ar fi adevăratul răpitor al fetei guvernatorului, deşi s-a îngrijit cu multă dibăcie de alibiul său – după cum s-ar exprima un poliţist.

— Fireşte că el e răpitorul, numai că ne lipseşte deocamdată dovada. Dar pare să fi făcut o mare greşeală, onorabilul Fu Dan; s-a cam înşelat în privinţa uneltei sale.

— Vrei să zici negrul? Ascultă ce-ţi spun eu, Mariane, noi vom deveni cu timpul nişte detectivi de mâna întâi. Ceea ce întreaga poliţie din Singapore n-a izbutit să facă, ne-a reuşit nouă. Noi cel puţin l-am văzut, l-am văzut până acum de două ori pe răpitorul tinerel fete.

— Eu sper să şi vorbesc cu el. Şi sunt sigur că-l vom revedea dacă rămânem în apropierea chinezului. După părerea mea, Fu Dan are tot interesul să-l aibă din nou în puterea sa pe uriaş şi dacă nu-l vom găsi noi singuri, ne va călăuzi el la dânsul. Aha! mi se pare că olandezul se înapoiază.

Olandezul intră în odaie.

— Dragă Diersch, i se adresă Marian, cred că Pinh al d-tale îl poartă o ură grozavă negrului, în urma lovituri pe care i-a dat-o acesta acum zece zile. N-ai putea să mi-l

împrumuţi pentru o noapte şi pentru toată ziua de mâine? Vreau să încerc cu ajutorul lui să dau de sălaşul negrului.

— Cum vreţi să rămâneţi pe afară în timpul nopţii? Nu vă gândiţi că misteriosul individ se ajine prin apropiere?

— De aceea şi vreau să rămânem pe afară, răspunse Marian liniştit. Aş dori să stau de vorbă cu el.

— Ciudate dorinţi ai, zău aşa! Te rog să mă crezi că nu mi-ar fi deloc plăcut să vă găsesc cu trupurile spintecate, mâine dimineaţă, în grădina mea.

— În primul rând, asta ar strica reputaţia hotelului d-tale, zise Marian, râzând. Dar poţi fi liniştit, dragă Diersch, negrul nu ne va face nimic.

— El, dacă eşti atât de sigur, nu mai am ce să spun. Fireşte, domnilor, vă pun cu plăcere la dispoziţie câinele. Am însă o rugăminte, domnule Marian: trebuie să-mi povesteşti cum ai dat de urma chinezului.

— A fost cât se poate de simplu. Spre deosebire de poliţia din Singapore, care-l considera nevinovat pe Fu Dan, eu am văzut într-unsul pe făptuitorul principal, adică acela care lucra în umbră. Alibiul său a fost atât de iscusit, încât eu am căpătat îndată o bănuială. Afară de asta, eu îl cunosc prea bine pe asiatici, ca sa nu ştiu cum se răzbună ei. Guvernatorul i-a râs în nas când Fu Dan i-a cerut fata în căsătorie şi-o astfel de insultă n-o poate uita un chinez. Aşa că l-am luat la ochi pe chinez, adică m-am împrietenit cu un tânăr malaiez, pe care l-am găsit în port şi l-am pus pe urma individului meu. Şi într-o zi, micul meu detectiv mi-a adus vestea că Fu Dan s-a îmbarcat pe un vapor care pleca spre Telok Semawee, marele port militar de pe coasta de răsărit.

A doua zi am plecat şi noi: în tabăra legiunii străine olandezo-indiene am aflat că nici un chinez n-a debarcat în Semawee şi atunci am pornit înainte spre Olehleh. Acolo ne-a fost lesne să dăm de urma chinezului, care ducea aici.

Am ajuns prea târziu însă, dar acum norocul ne-a venit în ajutor, căci Fu Dan s-a înapoiat la d-ta.

— Mă mir numai că aţi lăsat să treacă opt zile fără să întrebaţi de el, zise hotelierul. V-aş fi dat doar imediat informaţiile cerute.

— Eu obişnuiesc să-i observ întâi pe oameni, înainte de a le acorda încredere, răspunse Marian. Afară de asta, mă interesa, în primul rând, vânătoarea panterei negre şi apoi ceva parcă îmi spunea să rămân aici. După cum vezi,

presimţirea mea nu m-a înşelat. Aşa, acum să ieşim în grădină!

În timpul celor opt zile de când ne aflam acolo, ne împrietenisem cu dulăul olandezului şi când acesta îl porunci acum să ne considere ca stăpâni, el se lipi de noi, dând din coadă. Diersch ne dădu drumul pe uşă, după ce ne mai copleşi cu sfaturi. La sfârşit, zise:

— Uşa casei o voi încuia însă; când vă înapoiaţi, vă rog să bateţi la fereastra dormitorului meu.

Cheia se răsuci cu zgomot în broască, iar noi rimaserăm singuri pe terasă şi ne îndreptarăm privirile spre grădina scăldată în lumina lunii.

— Tu ştii cât îmi plac mie nopţile tropicale, dragă George, urmă doctorul Bertram. Am petrecut multe nopţi din acestea în aer liber, împreună cu prietenul Marian şi toate mi-au lăsat o impresie neştearsă. De data asta, însă, noaptea îmi părea misterioasă. Pretutindeni vedeam umbra uriaşului cu cap de maimuţă... Eram prost dispus şi nervos, când Marian mă ciupi de braţ. Şi păşi încetişor pe scara care ducea în grădină.

ÎI urmai cu băgare de seamă şi-mi regăsii liniştea zărind câinele, căci paznicul acesta credincios nu va lăsa pe nimeni să se apropie neobservat. Marian porni pe marginea potecii de prundiş până la poarta grădinii, coti apoi la stânga, ţinându-se mereu în umbra tufişurilor. Mă luai după el şi în curând ajunserăm în faţa ferestrei camerei de culcare a olandezului. Ştiam că Fu Dan obţinuse camera de alături.

Fereastra era întunecată, dar mi se păru că figura palidă a chinezului privea ţintă în grădină. îl atrăsei atenţia lui Marian şi după ce privi şi el câteva clipe, cu încordare, zise în şoaptă:

— Ai dreptate, Robert, galbenul se uită afară. Şi dacă nu mă înşel, ţine un revolver în mână. Vezi sclipirea aceea albăstruie?

Da, Marian avea privirea mai ageră, căci uitându-mă şi eu cu încordare, văzui acelaşi lucru.

Atunci, câinele de lângă noi scoase un mârâit ameninţător şi-n acelaşi timp se lipi de mine, ca şi cum ar fi simţit o primejdie apropiată. Instinctiv, scosei revolverul din buzunar, căci în spatele nostru se auzi şoptind un glas gutural, adânc, într-un jargon englezesc care te băga în sperieţi:

— Massers, pleacă de aici! Nu merge bine la voi. Chinez o să fi supărat.

— Aşteaptă niţel, răspunse Marian. Avem gânduri bune cu tine.

— Mai târziu, massers, nu pot acum. Dar dv. pleacă de aici!

Convorbirea noastră fu întreruptă din cauza câinelui care o luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Fireşte că prin asta se stârni zgomot în tufiş şi în clipa următoare porniră câteva împuşcături din odaia chinezului. Gloanţele şuierară pe deasupra capetelor noastre.

— Pleacă, pleacă, massers! Se auzi glasul dindărătul nostru.

Asta am fi făcut-o oricum: ne-am lungit imediat la pământ şi ne-am târât în lături cât se putea mai repede. Câinele, însă, o zbughise prin iarbă, spre casă. Atunci se deschise o fereastră şi auzirăm glasul lui Diersch:

— Ce s-a întâmplat? Vă opresc să trageţi cu revolverul în casa unde locuiesc oameni de treabă.

— Diersch, vecinul d-tale a tras, răspunse Marian. Linişteşte-l pe dânsul! Nu ne poţi opri să facem o plimbare pe o noapte atât de frumoasă...

După câteva clipe se aprinse lumina în camera lui Fu Dan şi noi îl văzurăm pe hotelier stând în faţa chinezului acela mărunţel şi gesticulând enervat.

— Eşti încă aici? Strigă cu glas înăbuşit Marian spre tufiş.

Dar nimeni nu răspunse.

— Păcat! Făcu tovarăşul meu, blestematul ăla de chinez l-a alungat. Haide, acum e cel mai nimerit prilej să ne întoarcem în casă. Ne vom căţăra pe zid şi vom intra pe fereastră în odaia chinezului.

De-abia puseserăm piciorul în cameră, că uşa de alături fu izbită cu furie şi Diersch se ivi în prag. Marian fi făcu repede un semn şi duse degetul la buze. Olandezul dădu din cap, aruncă o privire plină de mânie spre odaia alăturată şi arătă cu mâna la frunte. Apoi o luă înaintea noastră şi păşi în odaia ce ne era destinată, care se afla cam peste drum de-a lui.

— Asupra dv. a tras blestematul? Întrebă el încetişor.

— Da, probabil că ne-a luat drept duşmanul lui, negrul acela uriaş, dar acesta se află pitit în tufiş şi ne-a prevenit chiar.

— Ce! Aţi vorbit cu individul ăla misterios? Strigă olandezul înmărmurit.

— Da, te rog, însă, nu ţipa atât de tare! Zise Marian. Ne spunea că nu ne-am ales un loc bun pentru pândă şi imediat după aceea au răsunat detunăturile.

— Hm..., asta e... şi ce-a făcut Pinh al meu?

— A rupt-o la fugă, răspunsei eu râzând. Probabil că acum stă în faţa uşii.

— E cu putinţă aşa ceva? Atunci javra nu e bună de nimic.

— Ba e un animai cum nici nu se află altul – răspunse Marian – dar se vede că negrul şi-o fi frecat pielea cu vreo buruiană rău mirositoare, care pune pe goană orice câine.

— Ptiu, drace! Mormăi hotelierul. Mai bine ar fi să-l dau imediat afară pe galbenul ăla. Ştiţi ce spunea? Cică a tras fiindcă credea că vine iar hoţul să-l prade.

— Ba eu sunt sigur că ne-a recunoscut, sau ne-a bănuit numai, zise Marian. Trebuie să fim cu băgare se seamă de acum încolo. Mă bate gândul să părăsesc casa şi să mă culc în pădure.

— Ca să te îmbolnăveşti de friguri de baltă, mormăi Diersch. Crezi serios că stârpitura aia de chinez ţi-ar putea face ceva sub acoperişul casei mele?

— N-ar fi de crezut, e drept, dar eu îl cunosc prea bine pe galbenii ăştia. Rămânem însă aici şi vom fi cu ochii în patru, iar mâine dimineaţă mergem în pădure, căci trebuie să stau de vorbă cu negrul.

— Cum vreţi, bodogăni Diersch. Acum mă duc să-i dau drumul înăuntru câinelui şi apoi mă culc. Noapte bună, domnilor!

— Noapte bună şi somn uşor, dragă Diersch

IV.
ÎN PĂDURILE SECULARE ALE SEJAWEI.

PRIVII RÂZÂND DUPĂ OLANDEZ, văzându-l ieşind furios din odaie, dar devenii serios când Marian zise încetişor.

— Ar fi mai bine să dormim cu schimbul, Robert, căci n-am deloc încredere în chinezul ăsta.

— Aş vrea să ştiu de ce ne-am amestecat în afacerea asta, în loc să ne vedem de vânătoarea noastră, să filmăm animalele în singurătatea lor, lucruri de pe urma cărora

am fi avut mai multă plăcere decât vârându-ne nasul într-o chestie care nu ne poate aduce drept câştig decât un glonte în coapsă sau un cuţit în inimă, zisei eu necăjit.

— Da, da, cunosc cântecul! râse Marian. Meseria de detectiv nu e de tine. Şi totuşi, te înflăcărezi când ne pică din când în când câte un „caz". De fapt, am pornit la vânătoarea asta pentru că mi-era milă de tânăra fată. L-ai văzut fotografia pe masa de scris a guvernatorului? La închipuieşte-ţi-o acum în mâinile acestui chinezi.

— L-aş rupe în bucăţi pe ticălos! scrâşnii eu.

— Ei, vezi? râse Marian. Aşadar, să facem tot ce ne-o sta în putinţă ca s-o readucem tatălui ei! Şi-apoi, mă interesează foarte mult negrul acela uriaş.

— Aşa e, eu cred că e un om foarte bun, deşi a răpit-o pe fată.

— Să sperăm că-l vom întâlni în curând. Acum culcă-te şi caută să dormi, căci vom avea nevoie de forţe pentru ziua de mâine. Peste două ceasuri te voi trezi.

Sării în sus speriat simţind o mână atingându-mi braţul.

— Atenţie! Îmi şopti Marian în ureche. Auzi o fereastră deschizându-se undeva în casă?

Îmi încordai auzul şi desluşii într-adevăr cum se deschidea o fereastră, lovindu-se încetişor de perete.

— E de partea cealaltă – şopti Marian iar – şi bănuiesc că Fu Dan vrea să părăsească odaia pe fereastră, deoarece câinele care se află pe coridor nu-i va lăsa să treacă aşa, cu una, cu două.

— Atunci se vede că vrea să ne facă o vizită, zisei eu, după câteva clipe de gândire. Probabil că tot ne-a recunoscut, deşi atunci când ne-am întâlnit cu el la lordul Abedinego, acesta ne-a recomandat drept nişte călători în trecere prin Singapore.

— Da, aşa este şi din treaba asta poţi deduce că are ceva pe cuget. Nu degeaba a tras asupra noastră; desigur că ne-a observat şi ne-a recunoscut. Că şi-a greşit ţinta, e altă socoteală.

În vremea asta, m-am ridicat din aşternut şi împreună cu Marian am păşit spre fereastră.

— Hai să-i uşurăm sarcina şi să deschidem fereastra, şopti prietenul meu. Sunt curios să văd ce are de gând să facă.

Marian deschise fereastra cu atâta băgare de seamă, încât nimeni n-ar fi putut auzi. Scoaserăm capetele afară, dar cum partea aceasta a casei se afla în umbră, nu

puturăm descoperi nimic. Nu ne rămânea decât să ne bizuim pe auz şi trebuia să fim cu toate simţurile încordate, căci Fu Dan se va folosi, desigur, de papuci chinezeşti, cu tălpile de pâslă.

Minutele se scurgeau unul după altul. În fiecare clipă ne puteam aştepta la un atac pe furiş din partea chinezului.

— Ştii ce? Eu cred că e mai bine să ieşim afară, şopti Marian. Dacă ne cade în labă acolo, va fi cu mult mai neplăcut pentru el.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, sări ca o pisică pe fereastră. Nu-mi rămânea decât să-l urmez şi trebuie să mărturisesc că, odată ajuns afară, mă simţii mai curajos.

— Tu furişează-te până în colţul drept al casei, şopti Marian. Atunci îl vom vedea în orice caz, chiar dac-ar fi să vină din faţă.

Îi urmai sfatul şi mă lipii de colţul din dreapta al casei, pe brâul îngust de iarbă care înconjura clădirea.

În curând avea să se dovedească din plin cât era de bună tactica lui Marian. Fu Dan alese drumul cel mai lung, dar şi cel mai sigur în acelaşi timp şi veni din faţă, ieşind din tufiş. L-am descoperit imediat şi-am strâns revolverul în mână, căci se apropia clipa hotărâtoare.

Dar se întâmplă cu totul altfel de cum mă aşteptasem eu. Fu Dan se ridicase pe jumătate şi îşi îndreptase privirea în sus, spre ferestrele noastre, când se ivi deodată în spatele lui o făptură uriaşă. Auzii o lovitură înăbuşită, un geamăt adânc, apoi uriaşul dispăru iarăşi şi stârpitura de chinez rămase nemişcată în iarbă.

După câteva clipe, eu şi Marian eram lângă el. Tovarăşul meu se aplecă asupra lui şi-l examină în grabă.

— Trăieşte încă, şopti apoi mirat. Deşi a căpătat o lovitură zdravănă în cap. Ciudat e faptul că negrul l-a cruţat, eu mă aşteptam să-l dea gata dintr-o dată. Pune mâna, Robert, să-l ducem îndărăt în odaia sa şi să-l aşezăm în pat. Când se va trezi după câteva ceasuri din leşin, va rămâne foarte mirat şi sper că va fi atât de slăbit de pe urma acestei lovituri, încât nu va putea să ne spioneze când vom pomi după negru.

Ridicarăm trupul slăbuţ şi-l purtarăm în jurul casei. Marian îşi făcu vânt pe fereastra odăii deschise a lui Fu Dan şi eu i-l dădui în primire pe leşinat. După câteva minute, Marian sări din nou afară, închise încetişor fereastra şi luându-mă de braţ, ne îndreptarăm spre

geamul odăii noastre. Ne făcurăm vânt înăuntru şi ne culcarăm liniştiţi.

Când soarele aurea grădina cu razele sale, noi eram gata cu dejunul. Îmi încărcai în spate rucsacul cu provizii, aruncai puşca pe umăr şi-l urmai pe Marian, care ieşise deja pe coridor, ca să-i atârne câinelui zgarda.

Când eram pe punctul să părăsim casa, olandezul tocmai ieşea din odaia chinezului şi ne zise încetişor.

— Ce spuneţi de asta, domnilor? Şopti el. Fu Dan zace fără cunoştinţă în patul său. Are un cucui cât toate zilele la cap, pricinuit, se vede, de o lovitură. L-am auzit gemând şi atunci am intrat în odaia lui. Ce să fac acum?

— Spune-i servitorului d-tale să-i pună comprese reci – îl sfătui Marian – şi când îşi va reveni în simţiri, îţi va istorisi el ce s-a întâmplat. Probabil că s-a lovit cu capul de vreun dulap.

— Atunci cred că dulapul s-a făcut ţăndări, zise olandezul, bănuitor, altminteri n-ar fi putut căpăta un cucui atât de grozav. Eu cred, domnilor, că ştiţi mai multe despre chestia asta decât vreţi să povestiţi.

— Ascultă ce-ţi spun eu, dragă Diersch, Fu Dan îţi va istorisi desigur că s-a lovit cu capul de ceva. Acum, te rog să ne ierţi, căci avem un drum lung înaintea noastră. La revedere, prietene!

Olandezul ne mai strigă câteva cuvinte pe care, însă, nu le înţeleserăm, căci eram grăbiţi să ne îndepărtăm de casă. Se putea lesne întâmpla ca Fu Dan să nu fie leşinat, ci să se prefacă numai. Nu ştiu dacă asta l-a făcut pe Marian s-o ia repede la picior, dar gândul acesta îmi veni atât de brusc, încât mă oprii la poarta grădinii şi-mi întorsei capul. Mi se păru atunci că zăresc o făptură la fereastra chinezului, care făcea gesturi ciudate cu braţele. Dar în clipa când vrui să-i atrag atenţia lui Marian asupra acestui lucru, făptura dispăru brusc.

— Haide odată, ce Dumnezeu ai rămas locului! Strigă Marian din stradă.

Ieşii repede din grădină, iuţii paşii până ajunsei lângă el şi-i comunicai ce observasem.

— Drace! Făcu el îngândurat, asta mă face să bănuiesc c-ar fi transmis semnale vreunui tovarăş de-al său. Dragă Robert, acum trebuie să fim cu ochii în patru, căci nu-i exclus să fim urmăriţi. Sper să putem observa în pădure dacă presupunerea mea e întemeiată şi în consecinţă, să scăpăm de urmăritori.

— Mariane, crezi într-adevăr că vei putea îndrepta câinele pe urmele negrului? Spuneai doar tu însuti că uriaşul s-a frecat pe trup cu vreo buruiană, al cărei miros alungă câinii.

— Da, dragă Robert, asta a făcut-o cu prilejul vizitei din grădina hotelului. Nu cred însă să fi procedat ia fel cu prilejul vânării tapirului. Şi acolo vreau să-i dau drumul câinelui. Afară de asta, sunt sigur c-a lăsat urme lămurite în tufişuri, cu prilejul transportării fiarei ucise de ei.

Tot vorbind, ajunserăm la brâul de păduri ale vulcanului Sejawa. Peste un ceas vom fi în luminişul unde l-am zărit pe uriaş pentru prima oară şi atunci Pinh îşi va face datoria.

Pe poteca elefanţilor păşirăm în umbra pădurii seculare. Marian o luase ceva mai înainte şi dispăruse pe după o cotitură a drumului. După câteva clipe, când ajunsei şi eu la cotitură, rămăsei înmărmurit, căci bunul meu tovarăş parcă intrase în pământ. Ce să se fi întâmplat? Trăsei repede revolverul şi privii cu atenţie în tufişurile de ambele părţi ale potecii.

Deodată, auzii deasupra mea un hohot de râs şi un glas care spunea:

— Robert, vino şi tu sus! Voiam numai să-ncerc dacă pot fi descoperit uşor. După cum constat, nu e cazul, aşa că locui acesta e foarte bun. Grăbeşte-te însă, căci poate că urmăritorul nostru – dacă e vreunul – s-a luat după noi.

Privii în sus şi-l zării pe Marian pe creanga de jos a unui tamarin uriaş, îmi zâmbi vesel şi şopti:

— Aruncă-mi sus rucsacul. Repede, e uşor de urcat.

În vremea asta. Marian mai urcase câteva crengi şi când ajunsei la el, îl zării călare pe o creangă în frunziş. Mă aşezai lângă dânsul şi putui cuprinde cu privirea poteca, în vreme ce noi nu puteam fi zăriţi de jos, chiar dacă cel ce se uita ar fi bănuit că suntem acolo.

Atunci îmi adusei aminte de câine.

— Mariane, unde l-ai lăsat pe Pinh? Întrebai în şoaptă.

— L-am legat în tufişul dindărătul nostru şi i-am poruncit să stea cuminte. Animalul acesta e foarte bine dresat şi nu se va mişca de la locul său, orice s-ar întâmpla.

— Acum sunt într-adevăr curios dacă ne va urmări vreun complice al chinezului. Ce vom face în cazul acesta?

— Nu ştiu nici eu, deocamdată. Oricum, îl vom urmări şi vom vedea ce are de gând. A! Îl vezi? Drace! E un băiat malaiez. E foarte viclean domnul Fu Dan! Tânărul acesta nu poate atrage atenţia nimănui, ia să vedem ce are de gând să facă.

Un băiat scund şi îndesat, numai cu nişte pantaloni scurţi şi o tichie, dar înarmat cu un enorm pumnal malaiez, pe care-l purta la brâu, păşea de-a lungul potecii, ciulind urechile şi privind cu încordare în toate părţile. Când ajunse dedesubtul nostru, se opri şi cercetă terenul cu atenţie. Să fi descoperit oare urmele invizibile ale paşilor noştri?

Deşi asta era de necrezut, totuşi aşa părea să fie, căci malaiezul îşi îndreptă deodată ochii spre tufişul prin care pătrunsesem noi, apoi îşi plimbă privirea-i ageră pe trunchiul tamarinului.

Atunci Marian întinse revolverul printre frunzele care ne acopereau şi zise calm în limba malaieză:

— Rămâi pe loc, tinere, altminteri te ucid! Şi întorcându-se spre mine, adăugă: Robert, tu cobori imediat şi-l ţii pe băiat până voi veni şi eu. Nu trebuie să ne scape cu nici un preţ. Dacă încearcă să fugă, îl opresc cu un glonţ.

Coborâi repede de-a lungul trunchiului, îmi făcui loc prin tufiş şi-l înhăţai pe băiat. El încercă să ducă mâna la pumnal, dar îl întorsei braţele spre spate şi le ţinui ca într-un cleşte.

După câteva clipe, ajunse şi Marian jos şi smulse pumnalul de la brâul băiatului. De-abia acum îl dădui drumul, în schimb Marian îl prinse de braţ.

— De ce ne urmăreşti? Începu interogatoriul.

Malaiezul încercă să facă o mutră nevinovată şi răspunse:

— Tuan, am plecat în pădure să caut fructe... În timp ce vorbea, ochii săi priviră cu teamă la făptura înaltă a tovarăşului meu şi când întâlniră chipul sever şi privirea pătrunzătoare ale acestuia, îşi lăsă capul în jos.

— Cum te numeşti? Continuă să-l întrebe Marian.

— Tomo, Tuan.

— Bine, Tomo, acum vreau să-ţi spun ceva: dacă nu mărturiseşti imediat adevărul, te vom spânzura de copacul ăsta frumos. Un avertisment pentru toţi cei care vor să mai mintă.

Marian vorbise atât de serios, încât băiatul începu să tremure.

— Tuan, nu am voie să spun nimic, căci atunci ar însemna să mor de o moarte mai grozavă decât aceea cu care mă ameninţi tu.

— Aşa îmi place, Tomo, ai vorbit cinstit şi pentru asta îţi dăruiesc viaţa. Îţi cer însă să te întorci şi să-i spui stăpânului tău despre întâlnirea noastră. Spune-i de asemenea că mi-am luat toate măsurile de apărare. Pleacă! O dată ţi-am dăruit viaţa, dar dacă te-ntâlnesc a doua oară în calea mea, te ucid fără milă. Hai, şterge-o!

Băiatul îndreptă o privire speriată asupra prietenului meu, făcu apoi o plecăciune adâncă şi dispăru pe potecă.

— Crezi într-adevăr că va renunţa să ne urmărească? Întrebai eu.

— Nădăjduiesc, căci altminteri ar trebui să iau măsuri mai aspre. Acum să ne grăbim. Am pierdut mult timp din pricina băiatului care, de altfel, mi-a plăcut foarte mult.

Marian îşi făcu loc în tufiş şi luă câinele care stătuse liniştit, apoi pornirăm aproape în goană pe potecă, până ajunserăm la luminişul unde se desfăşurase sângeroasa dramă din seara trecută.

Pinh mirosi locul pe unde uriaşul dispăruse în tufiş şi prinzând o urmă, porni pe ea, mârâind încetişor.

— Vezi, tot eu am dreptate! Zise Marian, apoi o luarăm la goană prin inima codrului.

V.
O CATASTROFĂ.

BINE FĂCUSE TOVARĂŞUL MEU că luase cu el cuţitul de tăiat mărăcini. Căci deşi uriaşul croise un drum cu trupul său, acesta era din nou acoperit de liane şi alte plante, pe care Marian trebuia să le reteze iar.

Drumul nostru nu mai urca acum, ci mergea pe şes, părând să înconjoare craterul vulcanului, pe direcţia nordică.

— Robert – zise tovarăşul meu, oprindu-se să taie nişte liane groase – mi se pare că ajungem cu încetul pe coasta de răsărit.

— Da – încuviinţai eu – pe undeva prin apropiere trebuie să fie portul militar Segli.

— Nu – răspunse el – Segli se află cu mult mai la răsărit. Trebuie să înconjurăm tot craterul vulcanului ca să

ajungem la şes. Păcat că n-am luat cu noi o călăuză.

— Ei – căutai să-l mângâi eu – în definitiv, de data asta, n-aveam de gând să cunoaştem ţara, ci să-l găsim pe uriaşul negru şi ne e totuna în ce loc vom ieşi.

— Ai dreptate – râse Marian – aşadar, să mergem mai departe pe urmele misteriosului individ. De altfel, trebuie să mărturisesc că mie, personal, nu-mi mai apare atât de misterios.

— Nici mie, încuviinţai eu. Aseară ne-ar fi putut ucide lesne şi în loc de asta ne-a prevenit. M-aş bucura mult să putem face cunoştinţă cu el.

Marian vru să răspundă, dar se întrerupse brusc şi rămase pe loc. Ieşirăm într-un luminiş mic şi în faţa noastră zăcea cadavrul tapirului. De fapt, erau numai rămăşiţele lui, căci animalele de pradă şi insectele avuseseră grijă să-i mănânce carnea. Cu toate astea se putea recunoaşte lămurit că părţile cele mai bune fuseseră tăiate dinainte.

— Ce părere ai tu de necunoscutul nostru prieten? întrebă Marian râzând.

— Una din două: sau e un bun cunoscător de mâncăruri, sau are în grija lui pe cineva, căruia îl aduce tot ce e mai ales.

— Bravo! Exclamă tovarăşul meu, la fel m-am gândit şi eu. Şi ştii tu cine e acel „cineva" căruia îl poartă el de grijă?

— Nu e greu de ghicit. O fi Ellen Abedinego.

— Da, dânsa e. Şi acum ştiu şi de ce negrul îl urăşte pe chinez. Desigur că el a fost îndemnat de Fu Dan s-o răpească pe fată, dar a fost mişcat, probabil, de frumuseţea ei şi acum vrea s-o ocrotească. Un lucru nu pricep însă: de ce n-a adus-o îndărăt lordului, ci o ascunde aici, în pădure?

— Îţi închipui tu că englezul va crede un singur cuvânt al negrului, când îl va readuce fiica? Nu, va pune îndată să-l aresteze, pentru ca apoi să fie condamnat cu asprime. Şi oare fata n-ar fi apoi mereu în primejdie din partea chinezului răzbunător, care va găsi o altă unealtă ca s-o răpească?

— Dragă Robert – zise Marian râzând – văd că devii un bun detectiv, presupunerile tale sunt cât se poare de drepte. Nu pricep însă de ce negrul nu l-a ucis pe chinez: l-a avut doar în mână de două ori şi puţin de-ar fi strâns mai tare, l-ar fi dat gata pe onorabilul Fu Dan. Marian

rămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă: Altfel, părerea ta e întemeiată. Să nădăjduim că negrul ne va lămuri de ce a procedat în felul acesta.

Încă un sfert de ceas mai merserăm printre tufişuri, apoi ajunserăm pe o pe care Marian o cunoştea de pe hartă.

În curând va trebui să trecem o apă îngustă – zise el – şi după ce vom mai străbate câţiva kilometri, vom da de şes. De fapt, nu prea ştiu însă unde putea să fi rămas prietenul nostru negru.

Dar Pinh, minunatul dulău, ne târa neobosit mai departe. Asta însemna că ne aflăm pe drumul cel bun. În curând ajunserăm şi la pârâu, pe care îl trecurăm păşind pe o bârnă lungă, ca nişte adevăraţi echilibrişti.

Când ajunserăm pe ţărmul celălalt, Pinh deveni neliniştit. Adulmeca încoace şi încolo, alerga îndărăt, pornea iar înainte şi deodată se lungi pe labe, schelălăind încetişor.

Pierduse urma, bietul de el.

— Aha! făcu Marian, negrul a mers o bucată de loc prin apă. Să pornim de-a lungul ţărmului şi-i vom regăsi noi urma.

— Dar se poate s-o fi luat şi în direcţia opusă! îmi dădui eu cu părerea.

— Nu, căci ar fi ajuns la şes şi acolo n-are unde s-o ascundă pe Ellen Abedinego.

— Hm..., poate că ai dreptate. Să mergem, deci, în susul apei.

Timp de vreo jumătate de ceas ne croirăm drum printre crengile aplecate ale mangrovelor, apoi Marian se opri şi arătă spre o spărtură îngustă din tufiş.

— Cred că pe aici a pătruns, zise el.

Pinh pomi înainte, mirosi pământul de jur-împrejur şi mârâind vesel îl trase pe tovarăşul meu în spărtură.

— Vezi! Exclamă el triumfător, tot în sus a luat-o, după cum spu...

Nu-şi sfârşi vorba, căci auzii un foşnet în tufiş, o izbitură, un lătrat înăbuşit al câinelui..., apoi se făcu tăcere.

Fără să stau pe gânduri, pătrunsei în spărtură. Atunci auzii de undeva glasul ce suna ciudat de înăbuşit al lui Marian:

— Fiţi cu băgare de seamă, Robert, prietenul nostru negru a aşezat aici o capcană. Întinde-te la pământ şi

târăşte-te înainte cu atenţie.

Acum observai şi eu că îngusta potecă dinaintea mea era presărată cu frunze veştede şi la vreo doi metri depărtare se afla o gaură mare, în acest covor artificial de frunziş. Mă culcai la pământ cât eram de lung, târându-mă cu băgare de seamă şi pipăind fiecare palmă de pământ. Astfel ajunsei la gaură şi putui privi în jos.

Îl văzui pe Marian stând foarte comod pe fundul unei gropi de vreo patru metri adâncime: ţinea câinele în braţe şi-mi făcea „bezele" în sus.

— Nu eşti şi tu de părere, dragă Robert, că ne aflăm acum în apropierea ascunzătorii negrului? Mă-ntrebă el. Altminteri nu şi-ar fi dat osteneala să pună capcana asta. Sunt fericit că n-a împodobit-o cu ţăruşe ascuţite – cum se face de obicei – căci atunci m-ar fi ciuruit. Ia trage-l, te rog, pe câine mai întâi, pe urmă îmi vei arunca puşca ta.

N-a fost deloc uşoară munca, dar după câteva minute cei doi erau lângă mine.

— Groapa o potrivim la loc – zise tovarăşul meu – ca să-şi facă datoria, dacă onorabilul Fu Dan sau una din uneltele sale va avea de gând să ne urmărească.

Partea primejdioasă a potecii avea o lungime de vreo doi metri. O străbăturăm ţinându-ne pe lângă tufişuri, acoperirăm la loc deschizătura şi-l urmarăm pe câine, care alerga acum vesel înainte.

Tufişurile dispărură brusc pe dreapta, în locul lor se ivi o stâncă pleşuvă, iar după vreo sută de metri ne aflarăm în faţa unei deschizături înguste în stâncă. Pinh vru să intre înăuntru, dar Marian fi opri.

— Aha! făcu el, aici e ascunzătoarea. Îţi aminteşti că domnul comandant van Greve vorbea de o crăpătură adâncă în piatră pe partea de apus, în apropierea staţiunii militare Loknja? Cică ar fi având o lungime de kilometri în inima muntelui. Te pomeneşti că şi aici e o astfel de minune naturală, numai că ar putea deveni primejdios pentru noi să pătrundem înăuntru, deoarece nu ştim ce surprize ne-a pregătit negrul. Sst! Ce să fi fost asta?

Un bubuit îndepărtat cutremură văzduhul; în acelaşi timp se cutremură uşor şi pământul sub picioarele noastre.

— O furtună? întrebai eu şovăind.

— Exclus. S-a prăbuşit vreo stâncă. Dacă vom avea noroc, atunci negrul şi protejata lui vor fi alungaţi afară

din ascunzătoare, datorită acestei împrejurări. Să aşteptăm aici.

— Nu, Mariane – mă împotrivii eu – căci nu ştim dacă s-a întors. Şi poate că tata se află într-o situaţie care nu-l îngăduie să iasă singură afară. Trebuie neapărat să pătrundem în peştera din stâncă.

Spunând aceasta, zvârlii sacul din spinare şi dădui să intru în deschizătură. Dar Marian mă împinse în lături, îşi scoase lampa de buzunar şi revolverul şi se strecură în crăpătura îngustă a stâncii. Îl urmai cam supărat, căci aş fi vrut să vin eu cel dintâi în ajutorul Ellenei Abedinego. Dar priveliştea care mi se înfăţişă în lumina lanternei lui Marian mă făcu să amuţesc şi-mi tăie avântul într-o clipă.

Ne aflam într-o încăpere înaltă, boltită, ai cărei pereţi calcaroşi, crăpaţi, găuriţi, erau acoperiţi cu sculpturi primitive în piatră. Liliecii îşi luară zborul şi începură să roiască în jurul capetelor noastre, blocuri uriaşe de stâncă ne închideau adesea drumul şi pe alocuri, observai lămurit rămăşiţe de focuri străvechi, care proveneau, desigur, din vremuri demult apuse. În mine se trezi cercetătorul şi uitând pentru ce venisem acolo, mă aplecai să ridic un ciob pe care-l descoperii în trecere, când răsună din nou bubuitura aceea îndepărtată şi pământul păru că se cutremură iarăşi sub picioarele noastre:

Marian se opri şi se întoarse spre mine. Lampa fi lumină figura din plin şi atunci observai o expresie încordată în trăsăturile sale, cum nu văzusem la el decât atunci când se afla în primejdie de moarte.

Ridică încetişor braţul cu revolverul şi zise răspicat:

— Robert, dacă mergem înainte se poate întâmpla să nu mai ieşim de aici, căci – dacă nu mă-nşel – cutremurul acesta de acum a fost o nouă prăvălire a unui munte în interiorul vulcanului. Urmările ţi le poţi închipui singur. Crăpătura aceasta poate să fie în legătură cu craterul, aşa că un al treilea cutremur ne poate acoperi, sau, în cazul cel mai rău, adică dacă s-ar produce o erupţie a acestui vulcan vechi, nu e exclus să ne trezim în lava fierbinte, care, fireşte, va umple în primul rând crăpătura asta. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne-ntoarcem; negrul o fi observat şi el primejdia şi o fi dus-o într-un loc sigur pe Ellen.

— Mariane – îl răspunsei eu – mai curând cred că biata fată se află singură şi în neputinţa de a se salva. Nu ne

rămâne deci altceva decât să pornim înainte. Dacă eşti de altă părere, vei merge singur.

— Ei şi tu acum! Zâmbi bunul meu tovarăş. Fireşte că sunt gata să mă jertfesc, când e vorba de salvat o viaţă de om – o ştii prea bine. Numai că tocmai în cazul acesta trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci va fi primejdios, atât pentru noi, cât şi pentru fată, dacă se află aici, ceea ce nu e încă sigur... Dar – schimbă deodată el vorba – ia te uită aici, vezi urma asta? E a unui picior desculţ, de uriaş şi care nu poate fi decât a misteriosului nostru prieten. Înainte, Robert, înainte! O luă repede la picior şi eu îl urmai de aproape. Peştera cea uriaşă era pe sfârşite şi o crăpătură îngustă în stânca de calcar ne arăta drumul înainte. Marian şovăi o clipă, apoi însă pătrunse cu hotărâre înăuntru.

Priveliştea se schimbase acum. Pereţii stâncoşi închideau gangul scurt şi foarte îngust şi capetele ne erau ameninţate de vârfurile ascuţite ale stalactitelor ce atârnau de sus.

Mă înfiorai, întrebându-mă dacă e cu putinţă ca negrul să fi adus o fată frumoasă şi fragedă în peştera aceasta grozavă.

Tocmai voiam să-i spun lui Marian că nu avea nici un rost să mergem mai departe, când prietenul meu se poticni de unul din numeroasele blocuri de stâncă din cale şi scăpă lampa care se sparse de perete.

— S-a dus pe apa sâmbetei! Exclamă Marian râzând cu ciudă. Mi-am scrântit piciorul şi de lampă nu mă mai pot folosi. Ah! M-am înţepenit aici printre sfărâmăturile astea de piatră... ia aprinde odată lampa aia a ta, omule! Sfărâmăturile astea te taie ca un cuţit.

— Îmi pare rău, Marian, dar lampa e în sacul pe care l-am lăsat afară, răspunsei eu cu amărăciune.

— În cazul acesta, stăm cum nu se poate mai bine! Mormăi tovarăşul meu. Ia să căutăm să ieşim de-aici pe dibuite, căci fără lumină nu facem nici o treabă. Aşa! A dat Dumnezeu de m-am ridicat pe picioare. Acum să-ncerc să ajung lângă tine. A! Uite că te-am găsit! Înainte!

Pipăind pereţii, păşeam printr-un întuneric de iad şi după ce am ieşit din gangul acela îngust, am trecut ca vai de lume prin peştera cea mare, presărată cu bolovani la tot pasul.

De bine, de rău înaintam însă şi strigai plin de curaj la Marian, care mă ţinea de brâu, păşind în urma mea:

— Să ştii c-o s-o scoatem la capăt, băiete!

Atunci se auzi o nouă bubuitură în munte, de data asta şi mai puternică şi mai prelungă. Pământul se cutremură atât de tare, încât ne pierdurăm echilibrul.

— Un cutremur, Mariane! Strigai îngrozit. Gangul se va prăbuşi. Biata Ellen Abedinego!

Dar un cutremur de pământ n-ar fi fost atât de rău. Avurăm deodată impresia că ne aflăm în iad. Aerul fu umplut de-un abur usturător şi înecăcios de pucioasă, fără să putem zări ieşirea salvatoare.

Aburul ucigător ne umplu plămânii, o tuse chinuitoare ne sfârşi puterile, lacrimile ne dădură în ochi, gândurile ni se încâlciră...

Începui să mă clatin, mă poticnii, căzui greoi la pământ şi simţii o izbitură.

— Robert..., mai auzii eu, apoi îmi pierdui cunoştinţa.

Totuşi, îmi mai dădui seama că o talpă grea mă lovi în piept, auzii un strigăt înăbuşit, paşi grăbiţi şi aproape de tot, gemete de durere. Visai apoi că o mână aspră mă apucă de braţ, târându-mă peste dărâmăturile ascuţite. Snopi de scântei îmi orbeau ochii, mă simţeam zburând şi coborând într-un adânc moale... apoi nimic.

Când mi-am revenit, aproape nu-mi venea să cred că deasupra mea zâmbea cerul luminos. Şi când ridicai capul, mă văzui în mijlocul unui tufiş de bambuşi, iar lângă mine se afla Marian, care tocmai deschisese şi el ochii, privindu-mă lung.

În aceeaşi clipă, ne ridicarăm. În faţa noastră, la numai câţiva metri, se înălţa spre cer peretele stâncos al vulcanului Sejawa. O crăpătură se căsca în peretele prin care pătrunsesem noi şi dintr-însa răbufneau nori groşi de aburi gălbui, care se ridicau încetişor, învăluind creştetul muntelui în ceaţă.

Aşadar, n-a fost un vis, ne-am aflat chiar în interiorul muntelui, unde am fost surprinşi de erupţie şi salvaţi în chip misterios.

— Robert – zise Marian cu glasul slab – negrul cel uriaş e salvatorul nostru. Numai el era în stare să ne scape de la o moarte sigură».

…… …….

— Şi acum, dragă George, îşi încheie doctorul Bertram povestirea, urmarea aventurii noastre ţi-o voi povesti cu alt prilej. Pentru azi e de ajuns!

Sfârşitul volumului: FANTOMA DIN PĂDURE.

În largul mării rătăceşte un kanu de o formă ciudată. „Dox”-ul îl descoperă şi salvează o tânără băştinaşă, de la care marinari află o taină, pe care pornesc s-o lămurească. Întâmplarea va fi descrisă în numărul următor, intitulat:

SURORILE DUSMANE